

selle juhhatud adrukadi jure, waid otse kohhe koeo ja silma pilli Mardi jure. „Kule naaber!“ ütles ta sellele, „praegu andis mulle liinas sinu adrukad ühe tãhe, wõera kele sõnnadega; tulle lähme kahhekesi seltsis kirrikisanda jure ja pallume, et ta meile nende üle tãhendust annaks.“ Sest Mihkel arwas isiennehes: „Kui ma ka Mardile sedda ütles mis ma jubba liinas kuulsin, egga ta sedda ommeti ei ussu.“

Mart olli warsti walmis ja nenda lãksid nad mõllemad kirrikisanda jure. Kirrikisand, kes sedda seddelit üle watas, luges: „Easfeme neid hãrgi endid nikaua puškada, kunni nad õppiwad ühest kunnast jooma.“ — Mihkel lükkas kúnarnukkaga Mardi kũlge, kũsĩldehes: „Noh, naaber! kas tahhad mulle nõud sedda koormat samlaid tua?

„Jah, naaber, hea melega!“ kostis Mart. — Mõllemad naabrid jãid pãrrast kui enne, heaks sõbraks. Need adrukadid piddid agga sest lootusest, nende hãrgade taskusid diete puh-

teks puhkida, isiennehes suud puhtaks puhkima.

Kuf ja rebbane.

Üks wanna kuf olli kattukse peal ja laulis rõõmsa heãlega. Rebbane, kes temma heãlt kuulis, tulli ka liggemale ja hũdis: „Wanna sõbber ja wend! laula mulle ka üks salmikene, ma kulutan jãlle sulle suurt rõmu, nenda pesseb teine kãsi teist!“ Kuf laulis selge heãlega; agga mõtles pool naerul seal jures: „Kes teab, mis udist kũllamees toob?“

Rebbane tõstis pea õlles ja ütles: „Kas tead, armas wend! ühte udist?: lomade sõdda on nõud otsas, üks ei kiusa enam teist, ja nenda on iggawene rahhu meie rikis, ja tullin siis keige rebbaste nimmel ka sinuule sedda kulutama; sellepãrrast, armas wend! tulle õllewelt mahha, et ma armastuse pãrrast korra sinu kaela hakkam.“

Kuf naeris temma nõu ja hũdis: „Krantõ